Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15de November 1885. 35te Aargang.

En Epistel fra det første Præsidentskab.

Til Embedsmænd og Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

(Oplæst Formiddagen den 6te Oktober 1885 i Konferencen i Logan.)

Brødre og Søstre! Eftersom Tiden for vor halvaarlige Konference atter er kommet, og vi endnu ere forhindrede i at tale offentlig til de Hellige, anse vi det for passende at bruge denne Maade at tale til Eder paa, at I maa blive bekjendt med de Raad, vi have at give, og at vi ikke forsømme de Pligter, der paahvile os som Kirkens første Præsidentskab.

Som alle de Hellige uden Tvivl vide, har der ikke været noget Ophold i Forfølgelsen imod os, siden vi skrev sidst. Den raser om muligt endnu værre. Under Edmundsloven som Maske foretage de sig de mest uforskammede Handlinger for at undertrykke de Hellige. De have aabenlyst tilstaaet, at Hensigten med denne Lov er at udrydde et af vore Religionsprinciper, og i denne Aand ere alle Retssager blevne behandlede. For saa vidt er ingen Forbryder, ligemeget hvor skyldig, naar han blot ikke var „Mormon," bleven straffet under denne Lov. De mest afskyelige Forbrydelser ere blevne begaaede af „Ikkemormoner", hvor Loven let kunde have naaet dem, men de have næsten ikke vakt Opmærksomhed. Det er tillige værd at lægge Mærke til, at indtil nærværende Tid er kun én „Mormon" bleven frikjendt iblandt alle dem, som have været anklagede og fremførte for Distriktsretten. Denne Mand, som blev frikjendt, blev anklaget for at være en vis Kvindes Mand, fordi han havde sovet i en Vogn, som stod paa et Stykke Land, der tilhørte hende, og fordi han havde baaret nogle Høns til Torvet for hende.

Noget af det mærkeligste forbunden med denne Lovs Gjennemførelse, ere de mærkværdige Lovfortolkninger og Kjendelser. Den Dommer, som præsiderer i det andet juridiske Distrikt, gav fornylig i en Sag om ulovligt Samliv Instrukser til Juryen efter Forlangende fra den Anklagedes Side. Flere af de Anklagede vilde være blevne frikjendte i det tredie

Distrikt, dersom Juryen, som dømte dem, havde modtaget samme Instrukser. De ere som følger:

1. Førend Loven blev udgivet den 22de Marts 1882, var Samliv med mere end en Kvinde ikke ulovligt.

2. Dersom I finde fra Beviserne, at den Anklagede siden Edmundslovens Udstedelse den 22de Marts 1882 og de Datoer nævnt i Anklagen, ikke har anerkjendt eller bekjendt for Verden mere end en af de Kvinder nævnt i Anklagen som sin Hustru, skulle I frikjende ham.

3. Det er ikke nødvendigt, at Mænd, som have levet i polygamiskt Ægteskab med to eller flere Kvinder, skulle give dem Skilsmissebrev, da de alligevel efter Loven kunne blive betragtede som ikke skyldige i ulovligt Samliv.

4. Eftersom alle Børn, født i polygamiskt Ægteskab førend den 22de Marts 1882, ere erkjendte som ægte, og da Samliv førend den Dato ikke var ulovligt, kan hans senere Tilstaaelse at være Fader til disse Børn eller Anerkjendelse af saadanne Kvinder som deres Mødre, ikke tillægges nogensomhelst Vægt i Eders Kjendelser.

5. Loven anser Alle for uskyldige, indtil det modsatte bevises, og antager derfor, at Alle, som levede i ulovligt Samliv, ophørte dermed, da denne Lov udstedtes.

6. Dersom I finde fra Beviserne, at den Anklagede havde Børn med disse Kvinder nævnt i Anklagen førend den 22de Marts 1882, da havde den Anklagede Ret til at besøge og forsørge sine Børn og sørge for deres Fremtid. Han havde Ret til at hjælpe deres Mødre med at underholde dem og til i saadanne Øjemed at besøge dem, hvor de levede. Han kunde skaffe dem et Hjem og besøge Mødrene paa samme Maade, som om de vare fraskilte, eller som om intet ægteskabeligt Forhold forud havde eksisteret imellem dem, men han maatte ikke omgaas med dem, som en Mand omgaas med sin Hustru.

Sige vi for Meget, dersom vi sige, at der er dem, som nu sammen med Tyve og Mordere lide Straf i Tugthuset, som vilde være lige saa fri som selve Anklagerne og Dommerne, dersom Loven var bleven rigtig fortolket og anvendt i Følge de ovenfor givne Instrukser? Den Skik er ikke bleven brugt i disse Angreb paa os, at anse Mænd for uskyldige, indtil det modsatte er bevist; men de ere betragtede som skyldige, fordi de ere anklagede; og Rettens Kjendelser ere i flere Tilfælde blevne givne paa en Maade, som kunde bidrage til at faa den Anklagede dømt skyldig, hvor hans Brøde var tvivlsom. Den mærkelige Kjendelse angaaende at „anerkjende" er en af disse; skjønt Edmundsloven tydelig siger, at Straffen for ulovligt Samliv ikke skal overstige seks Maaneders Fængsel og 300 Dollars Bøde, siger dog den berygtede Kjendelse fra den første Distriktsret, angaaende Antallet af Anklagerne, som kunne rettes imod en Person for ulovligt Samliv, at han kan anklages ikke alene for den hele Tid siden Lovens Udstedelse, men at han kan anklages for enhver Uge i hele den Tid, saa at dersom en Mand bliver dømt skyldig paa denne Maade, kan hans Fængselsstraf blive 92 Aar og hans Bøde 55,200 Dollars.

Endnu mere mærkværdig er en anden Dommers Kjendelse. Han ønskede ikke, at Nogen skulde overgaa ham i Iver i denne Retning, og siger derfor, at en særskilt Anklage kan blive fremført imod en Mand for hver Dag eller for hver særskilt Tidsafdeling siden Edmundslovens Udstedelse. Eftersom omtrent 1292 Dage ere forløbne siden den Tid, kan

en Mand fundet skyldig fængsles for 646 Aar, og hans Bøder kunne beløbe sig til 387,600 Dollars. Bemærkninger om saadan Dumhed ere unødvendige.

Førend Edmundsloven traadte i Kraft, blev det sagt, at dens Anordninger vare til almindelig Anvendelse i Moralitetens Interesse og ikke, som vi sagde, et Angreb rettet imod vor religiøse Frihed og for bedre at kunne forfølge os. Tiden har tilfulde aabenbaret dens sande Karakter. Den staar nu uden nogen Forklædning i al sin nøgne Afskyelighed. De groveste Sædelighedsforbrydelser trives under dens Haandhæveres Opsigt, og alle Slags Laster, om ikke rent ud opmuntrede af dem, som administrere Edmundsloven, ses der i det Mindste igjennem Fingre med. De synes ikke at bekymre sig om de groveste Kjønsforbrydelser, dersom de blot begaas af „Ikkemormoner" eller udenfor Ægteskab. „Mormoner" kunne tillige under Lovens nuværende Haandhævelse gjøre, hvad de ønske, med Kvinder. De kunne gjøre sig skyldige i de værste Uretfærdigheder mod dem og deres Børn, blot de ville forskyde dem som Hustruer. Angrebet føres aabenlyst og uden Skjul paa vor Religion. Ethvert Lokkemiddel er anvendt for at faa Folk til at fornægte deres Religion, overtræde dens Principer og bryde de helligste Pagter, som Mennesker kunne gjøre. Den Mand, som lover at forlade sin Hustru eller Hustruer og træde de helligste Pagter under Fødder, kan undgaa Fængselsstraf og modtager Bifald, medens den Mand, som ikke vil give dette vanærende Løfte, som ikke vil tilstaa, at hans forbigangne Liv har bestaaet af Falskhed og Løgn, som ikke vil sige til Verden: „Det var min Hensigt at bedrage Herren, mine Brødre og mine Hustruer ved at gjøre disse Pagter, hvilke det ikke var min Bestemmelse at holde," er foruden at modtage den haardeste Straf, Loven tillader, nødt til at udholde en brutal Dommers Haan og Fornærmelser.

Endskjønt alle disse Grusomheder ere anvendte imod os, føle vi ikke som Sidste-Dages Hellige til at sørge formedelst dem. Vi skulle sørge formedelst vore Svagheder og Synder og omvende os fra dem; men at blive forfulgt, at blive adskilt fra den øvrige Verden, at blive fængslet og forhaanet, ere ikke Aarsager til Sorg for sande Hellige, men derimod Aarsager til Glæde. Dersom vi vente, i den store Tilværelse herefter, at indgaa til vor Frelsers, Guds Søns Nærværelse, at nyde Profeters, Apostles og hellige Mænds og Kvinders Selskab, burde vi ikke være villige til at udholde de samme Trængsler, som de gjennemgik med Glæde? Hvor er den Profet eller Apostel, som ikke gjennemgik Forfølgelse, hvis Frihed og Liv ikke var i bestandig Fare? De havde maaske ikke en Edmundslov udstedt imod sig, men de havde Love udsprungne fra den samme Kilde. Med faa Undtagelser bleve de Alle straffede, berøvede Frihed og Liv, under det hellige Navn — Lov. Selv det helligste Væsen, som nogensinde betraadte Jorden, Menneskeslægtens store Forløser, blev korsfæstet imellem to Røvere for at tilfredsstille den jødiske Lovs Fordringer.

Der har maaske aldrig været en Tid i Menneskeslægtens Historie, hvor disse Mænd, som vi nu hædre som Martyrer, og hvis Opofrelser ophøje og herliggjøre Menneskeslægten og bringe os nærmere til Gud, ikke kunde have undgaaet den Skjæbne, der gjorde dem saa hædrede iblandt efterfølgende Slægter, dersom de havde villet fornægte de Sandheder, som vare dem betroede. Selv Frelseren havde det i sin Magt at forlige sig med sine Fjender og undgaa den grusomme og

nedværdigende Død, som han maatte lide. Abraham kunde have bøjet sig for sin Faders Afguder og behøvede ingen Engel til at frelse sig fra en overhængende Dom. Ligeledes kunde Daniel og hans tre Brødre have adlydt de regjerende Magters Love og Kjendelser og derved undgaaet Ildovnen og Løvekulen. Deres Afslag i at adlyde Loven syntes uden Tvivl for dem, som ikke besadde Kundskab om Herren, at være en styg Gjenstridighed, som øjeblikkelig burde straffes paa det Haardeste. Men havde de for at undgaa den Straf, hvormed de bleve truede, adlydt disse Befalinger, vilde Efterslægten ikke have haft noget Gavn af deres Eksempel, og den store Skaber vilde ikke være bleven herliggjort for deres Samtidige, som han blev formedelst deres Heltemod. I Stedet for at deres Navne, som nu, straale med Lysets Glans, vilde de, dersom de vare blevne erindrede, være bedækkede med Skjændsel og Vanære og regnede lige med Jøderne, om hvem Profeten Jeremias siger: „De spænde deres Tunge som deres Bue til Løgn, og ikke ved Troskab ere de blevne vældige i Landet; men de gaa fra det ene Onde til det andet; og mig kjende de ikke, siger Herren."

Nogle af vore velmenende Venner have sagt, at vort Afslag i at forkaste det celestiale Ægteskabsprincip er at paadrage os selv Ødelæggelse. De advare os og bede os at falde til Føje. De hentyde til enhver af vore jordiske Interesser og bønfalde os at bøje os for en Lov, som Alle tilstaa er udstedt udtrykkelig for Udryddelsen af det Princip, som de bede os forkaste. De sige, at det er Galskab at modstaa en saa overvældende Overmagt. De sige, at de kunne se Skyerne trække sammen og høre den varslende Lyd, som bebuder den uimodstaaelige Storms Komme, der snarlig vil bryde løs over vore Hoveder, og de bede os at afværge dens Rasen ved i Tide at falde til Føje. Men de se ikke det Væsens Haand, som styrer alle Storme, hvis Stemme Uvejret lyder, ved hvis Bud Throner og Kejserdømmer ere nedstyrtede — den almægtige Gud, Himmelens og Jordens Herre, som har givet os Løfter, og som aldrig har fejlet i at fuldbyrde sine Ord.

Vi aabenbarede ikke celestialt Ægteskab; ej heller kunne vi tage det tilbage eller forkaste det. Herren aabenbarede det, og han har lovet at opholde og velsigne dem, der adlyde det. Derfor, hvad Skjæbne end monne true os, der er kun en Ting for os at gjøre, og det er, at holde ubrødelig de hellige Pagter, vi have sluttet i Guds og Engles Nærværelse. For Resten, det blive Liv eller Død, Frihed eller Fængsel, Medgang eller Modgang, vi ville stole paa Herren. Vi ville sige, dersom nogen Mand eller Kvinde forventer at indgaa i Guds celestiale Rige uden at gjøre Opofrelser og uden at blive prøvet til det Yderste, have de ikke forstaaet Evangeliet. Dersom der er et ømt Sted i vor Natur, kunne vi stole paa, at det vil blive prøvet; vore egne Svagheder ville blive bragte for Lyset, og idet vi søge efter Hjælp, vil Herren vise os sin Kraft. Dette er bleven lært de Sidste-Dages Hellige fra Begyndelsen. Saadanne Scener, som vi nu skue i disse Dale og høre om i de Lande, hvor de Ældste prædike Evangeliet, burde ikke forundre os. Profeterne, Apostlene og de Ældste i denne Uddeling vilde være falske Profeter, Apostle og Ældste, dersom disse Begivenheder ikke skete; thi de have forudsagt dem og uophørligen advaret Folket angaaende dem.

Herren siger angaaende Lov i en Aabenbaring givet ved Profeten Joseph Smith den 6te August 1833 saaledes:

„Og nu, sandelig, sandelig, siger jeg Eder, angaaende Landets Love, det er min Villie, at mit Folk skal iagttage og gjøre Alt, hvad jeg befaler dem; og den Lov i Landet, der er konstitutionel, som understøtter Frihedsgrundsætninger og forsvarer Folkets Rettigheder, tilkommer alle Mennesker, og er forsvarlig for mig. Derfor bifalder jeg, Herren, Eder og Eders Brødre i Kirken, deri, at I begunstige den Lov, der er konstitutionel i Landet; og med Hensyn til Menneskets Love, kommer Alt, hvad der er mere eller mindre end dette, af den Onde. Jeg, den Herre Gud, frigjør Eder, derfor ere i Sandhed fri, og Loven frigjør Eder ogsaa, ikke desmindre, naar de Ugudelige herske, sukke Folket. Derfor burde man med Flid søge efter retskafne og forstandige Mænd, og Saadanne skulle I beflitte Eder paa at understøtte, ellers hvad der er mindre end dette, kommer fra det Onde.

Og jeg giver Eder den Befaling, at I skulle afstaa fra alt Ondt og holde fast ved alt Godt, at I kunne leve ved hvert Ord, der udgaar af Guds Mund; thi han vil give den Trofaste Linie paa Linie, Bud paa Bud, og jeg vil prøve og forsøge Eder herved; og hvo der mister sit Liv i min Tjeneste for mit Navns Skyld, skal finde det igjen, nemlig det evige Liv. Frygter derfor ikke for Eders Fjender; thi jeg har besluttet i mit Hjærte, siger Herren, at jeg vil forsøge Eder i alle Ting, om I ville forblive i min Pagt indtil Døden, at I maa findes værdige; thi dersom I ikke forblive i min Pagt, ere I mig ikke værd."

To og halvtredsindstyve Aar ere forløbne, siden dette blev aabenbaret til Kirken, og vi se nu Opfyldelsen deraf. Herren fordrer, at de Hellige skulle efterleve Alt, hvad han befaler dem, og leve ved ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund. De ere ligeledes befalede at efterleve enhver af Landets konstitutionelle Love; thi saadanne Love opholde Frihedens Princip; de opholde Rettigheder og Privilegier. Dette have vi som et Folk søgt at gjøre, siden vor Kirke blev organiseret. Vi have altid været et Folk, som har adlydt Loven. Utallige Gange have vi lidt de bitreste Forurettelser uden Modstand. Vi have altid følt, at det var bedre at lide end at gjøre Ondt.

Saaledes var det, da vi bleve uddrevne af Staten Missouri. Vi bleve berøvede og bestjaalne, plyndrede og forfulgte; dog nærede vi ingen Idé om Hævn mod Regjeringen for disse Forurettelser eller Ringeagt for Landets Love, hvilke vi betragte som hellige. Den samme hengivne Aand besjælede os, da vi bleve angrebne af blodtørstige Pøbelhobe i Illinois. En af disse dræbte Joseph Smith, vor Profet, og Hyrum Smith, vor Patriark, medens de vare under Løfte om Beskyttelse af Statens Guvernør. Ved den samme Lejlighed blev ogsaa en af de Undertegnede bragt nær til Dødens Porte, thi det samme Snigmorderkomplot udgød ogsaa af hans Blod. Da vi bleve drevne fra vore Hjem i Illinois, følte vi ikke til at holde hele vort Land ansvarlig for disse umenneskelige Handlinger, ejheller tillode vi en hævngjerrig Aand at tage Bolig i vore Hjærter. Vi afbenyttede den første Lejlighed, der gaves os, til at vise den patriotiske Aand, der besjælede os. Medens vi, fordrevne fra vore Hjem, gjennemgik mange Trængsler og megen Besvær, kaldte Regjeringen paa os for en Del af vore bedste Mænd til at deltage i Kampen mod Mexiko, og 500 adløde med Beredvillighed Fordringen, og overensstemmende med Regjeringens For-

dringer vandrede de over den store amerikanske Ørken til Mexiko og udførte et strængt og farefuldt Felttog og Rejse til Kalifornien.

I have uden Tvivl læst i Aviserne om den gruelige Tildragelse, som nylig fandt Sted i Rock-Springs, i Wyoming Territorium. Vi kunde ikke Andet end føle lidt ængstelig over, at muligvis nogle af vore Folk skulde have deltaget i denne blodige Gjerning, og anmodede derfor Broder Cluff, Præsidenten for Summit Stav, om at undersøge Sagen. Men i Følge vore Underretninger hidindtil have vi fundet, at kun en af vore Folk har paa nogen Maade staaet i Forbindelse med denne Affære, og han er en Person, som staaer i mindre godt Forhold til Kirken. Dette var en Glæde for os; thi vi kunne ikke sympathisere med Gjerninger saa oprørende og grusomme, og vi benytte denne Lejlighed til at udtale vor Mening derom til de Hellige. Mange hemmelige Samfund ere og ville blive oprettede, hvis Gjerninger vi ikke kunne billige. Saadanne Samfund ere i Almindelighed i Strid med Loven og mod god Orden, og i mange Tilfælde ere de i Kamp med menneskelige Rettigheder. Vi kunne ikke forene os med dem. De ere tydeligt omtalte i Mormons Bog og regnede iblandt de Plager, som skulle ramme Folket.

Gud har befalet os, og det er vor Pligt at opholde og adlyde Love, som ikke ere i Modstrid med Landets Love, og vi have altid haft en stærk Attraa til at adlyde saadanne Love og leve i Overensstemmelse med vort Lands Anordninger.

Vi gjentage, at det er vort Ønske, at alle Mennesker skulle vide, at vi have opholdt Konstitutionen og enhver Lov overensstemmende med dette hellige Frihedsværn. Vi nære endnu disse patriotiske Følelser og ønske at vedblive at leve i Overensstemmelse dermed indtil vort sidste Øjeblik. Vi have ej heller noget Ønske om at komme i Kamp mod nogen Lov, selv om vi anse den for at være stridende mod Grundloven baade i Aand og Bogstav. Hvad Modstand der er bleven gjort, har været af en saadan Beskaffenhed, som alle civiliserede Landes Skikke billige, og som dette Lands Love berettige os til at gjøre. Vi nære ikke det ringeste Ønske om at undgaa Følgerne af vore Handlinger med Hensyn til disse Love, som vi hentyde til, forudsat at der var Garanti for, at vor Sag kunde blive underkastet en fordomsfri og retfærdig Behandling. De sidste Maaneder give os intet Haab om saadant. Vi ville alligevel sige, hvad der er sagt et andet Sted i Forbindelse med at have vor Fremgangsmaade behandlet, som Loven bestemmer, i Retfærdighedens Interesse, at der under ingen Omstændigheder kan være Haab om, at vi ville opgive et Princip, som efter vor Samvittigheds Overbevisning er en Del af vor Religion. Om vi skulde gjøre saaledes, vilde vor Fremgangsmaade ikke være i Overensstemmelse med de Rettigheder, som Grundloven hjemler os, og som det er vor Pligt at opholde.

For at sætte vort Folk i en ufordelagtig Stilling og for at udrydde vort Religions System, er Konstitutionen bleven overtraadt paa mange Maader. Der behøves ingen stor Lovkyndighed for at forstaa, hvad der menes med en Prøve-Ed angaaende Religion, hvilket er Noget, som Landets højeste Lov forbyder. Alligevel er der Love udstedte, som blive anvendte paa et stort Omraade i denne Del af Landet, som berøve Folket deres Stemmeret og fratage dem alle politiske Rettigheder uden Hensyn til deres Gjerninger. Overtrædelsen, for hvilken denne

Straf er paalagt, er kun religiøse Meninger og Anskuelser, og Maaden, hvorpaa disse udforskes, er ved en PrøveEd, hvilken er tydelig ugrundlovmæssig. Disse og andre Love — især Edmundsloven — straffe mange af vore Folk, som ikke i deres Gjerninger have noget at gjøre med Polygami. Paa denne Maade ere maaske ni Tiendedele af Folket straffet for saakaldte Forbrydelser, som de aldeles ikke ere ansvarlige for, og i hvilke de ikke have taget nogen Del. Sikkerligen, ingen fordomsfri Person, som skjænker dette selv den mest overfladiske Tanke, kan anse denne Fremgangsmaade for andet end en skamløs Uretfærdighed.

Det er antaget, at iblandt et Samfund, som bestaar af omtrent 200,000 Mennesker, staa fra 10 til 12000 i Forbindelse med Polygami. Da Edmundsloven blev vedtaget, unddrog dette Mindretal, som blev berøvet sin Stemmeret og Ret til at holde Embede, frivilligen og uden Tvangsmaal, sig disse Privilegier, endskjønt de satte megen Pris paa disse Rettigheder. Det kan maaske være i sin Orden at spørge, hvad Retfærdighed der er i en saadan Behandlingsmaade, eftersom de ikke have gjort Noget, som kan tjene til en Undskyldning derfor? Antag, at dette lille Mindretal, som lever i Polygami, ere Forbrydere efter Loven, hvad Retfærdighed er der da i at straffe det store Flertal, som Edmundsloven og andre Love straffe? Om Saadant blev foretaget under andre Omstændigheder, vilde det uden Tilbageshold blive erklæret for Tyranni og Undertrykkelse af den værste Slags. Dersom en Del af et Samfund er betragtet som Forbrydere, er det ikke alene uretfærdigt, men Daarskab at holde den anden og største Del ansvarlig derfor. En Beretning om disse Forhold er bleven indgivet til Landets højeste Magistrat i Form af en Protest og en Ansøgning om at faa disse Besværinger undersøgte og rigtiggjorte. Idet vi vidste, at urigtige Fremstillinger vare blevne antagne i Stedet for en upartisk Undersøgelse af det Spørgsmaal, som vedkommer de Sidste Dages Hellige, og at Følgerne deraf have været, at de og deres Sag almindelig have været miskjendte, antage vi, at Mr. Cleveland ikke var rigtig bekjendt med Stillingen, og brugte derfor denne Maade at gjøre ham bekjendt dermed. Det meget rimelige Forlangende var udtalt i denne Ansøgning, nemlig, at der blev kaldt en Kommission for at undersøge Forholdet, at Sandheden saaledes kunde blive bekjendt og forkyndt til Nationen. Var det for Meget at forvente, at denne Ansøgning, som var understøttet og repræsenteret af 200,000 Mennesker, skulde blive værdiget et nogenlunde gunstigt Svar, hvilket dog endnu ikke er ankommet. Det vilde alligevel være urigtigt at tillægge Præsident Cleveland denne Sendrægtighed eller Tilbøjelighed til at nægte at uddele Retfærdighed til dette Folk, hvis Rettigheder ere traadte i Støvet i en Grad, der næsten overgaar menneskelig Udholdenhed. Vi haabe endnu, at han vil tage en passende og retfærdig Forholdsregel med Hensyn til denne Sag. Naar vi hentyde til Præsident Clevelands Udsættelse med at give Svar paa denne Ansøgning, maa vi ikke forglemme de mange anstrængende Pligter, der paahvile ham som Hovedet for en stor Regjering.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Præsidentskabets Epistel

til de Sidste Dages Hellige, som blev oplæst i sidste Halvaarskonference i Logan den 7de Oktober, og som vi nu gjengive i „Stjernen", er et interessant Dokument, som enhver Hellig bør læse med Eftertanke. Den er skreven af Mænd, som ere ualmindelig højt elskede og agtede af de Hellige, og som for Sandhedens Sag have gjennemgaaet de haardeste Forfølgelser og Lidelser, men have under alle Omstændigheder vist deres Trofasthed til Gud og hans Gjerning og til deres Brødre. Præsident Taylors Hengivenhed og Trofasthed har ikke været prøvet paa nogen almindelig Maade; han har med Taalmodighed lidt Fængsel og Pøbelvold, og hans Blod blev blandet med Martyrernes i Kartage Fængsel. Han har aldrig vaklet, men som en sand Herrens Tjener stridt Troens gode Strid, og derfor er han elsket af alle Guds Hellige. Disse Mænd styre ved Herrens Hjælp Zions Skib gjennem Forfølgelsens vilde Storme, og det vil lande i sikker Havn, medens Hævnens stolte Bølger skulle sønderbrydes. En sand Kristenkjærligheds Aand til alle Mennesker gaar igjennem Epistelen, selv mod vore bitreste Fjender; thi den siger med Frelserens egne Ord: „Forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre." Vi lære af denne Epistel, at gjennem Opofrelser og sand Fortrøstning til Gud skulle vi tilsidst vinde Sejr over alle vore Fjender.

Den Almægtige har forud bestemt sit Folks Skjæbne, han tillader sine Børn at blive prøvede og forfulgte af de Ugudelige, men til samme Tid bevarer han dem fra Tilintetgjørelse og styrer Alt til det Bedste for dem. De, som have lidt taalmodigt og gaaet igjennem Sorgens mørke Dal, uden at have forladt Pligtens Sti, eller været utro mod sin Gud eller sig selv, skulle gjennem den Forfølgelse, de gjennemgaa, og de Hindringer, de overvinde, blive bedre Mennesker og tilsidst indgaa til evig Hvile.

Ankomst og Beskikkelse.

Den 3die November havde vi den Glæde at byde følgende Brødre velkommen fra Zion: Joseph Anderson fra Fountain Green; Karl O. Petersen fra Fairview; Andrew Hyer fra Lewiston; Erastus Anderson, Peter Anderson og Chr. Frantsen fra Ephraim; Anton Anderson fra Logan; Rasmus Rasmussen fra Mink Creek; Erik B. Erikson fra Mount Pleasant og A. Apelgren fra Manti. Sidstnævnte er her i den Hensigt at aflægge et Besøg hos sin Familie og Slægtninge i Sverig.

Ovennævnte Brødre beskikkes til at arbejde i de forskjellige Konferencer som følger: Joseph Anderson i Stockholms Konference; Karl O. Petersen, A. Hyer, E. Erikson og Anton Anderson i Kristiania; Erastus Anderson og Peter Anderson i Aarhus; Chr. Frantsen i Aalborg; R. Rasmussen i Kjøbenhavns Konference.

Ældste S. C. Nielsen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og be-

skikkes til at præsidere over Aalborg Konference. — Ældste M. P. Madsen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference.

N. C. Flygare,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konference i Logan.

Den 55de Halvaarskonference blev afholdt i Logan og tog sin Begyndelse den 6te Oktober om Formiddagen Kl. 10 i Tabernaklet dersteds.

Tilstede vare af de tolv Apostle: F. D. Richards, Moses Thatcher, F. M. Lyman, John H. Smith, Heber J. Grant og J. W. Taylor; Patriark John Smith og mange Stavspræsidenter, Biskopper og ledende Mænd.

Talerne vare: Franklin D. Richards, John W. Taylor, John T. Caine, Heber J. Grant, John H. Smith, Erastus Snow, F. M. Lyman, Seymour B. Young, John Q. Cannon og J. D. T. Mc. Allister.

Apostel Moses Thatcher oplæste det første Præsidentskabs Epistel, hvilken Forsamlingen lyttede til med spændt Opmærksomhed.

Talerne, der bleve holdte, ville blive publiserede i „Stjernen" Tid efter anden, hvorfor vi ikke her gjengive Noget deraf. En rig Fylde af Herrens Aand hvilede over Talerne og den forsamlede Mængde, og de Hellige modtoge Styrke til at fortsætte deres Gjerning, at tjene Herren.

Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede for Konferencen af Apostel Moses Thatcher. Ingen Forandringer bleve gjorte, men Alle bleve opholdte i de samme Stillinger som før.

Konferencemøde i Aarhus.

Mødet tog sin Begyndelse den 31te Oktober Kl. 8 om Aftenen.

Tilstede vare følgende Zions Ældster: N. C. Flygare, Præsident over den skandinaviske Mission; J. J. Johnson, Præs. over Aarhus Konference; Forstanderne J. C. Nielsen, J. Jensen og J. Hansen; omrejsende Ældster J. P. Mortensen og S. Thomsen.

Efter at Forsamlingen var aabnet med Sang og Bøn, aflagde Forstanderne Rapporter over Tilstanden i deres forskjellige Arbejdsmarker. Præs. Johnson gav Rapport over Aarhus Gren. Det fremgik af disse Beretninger, at Folket i vore Dage ikke er meget modtagelige for Sandheden, dog have nogle Faa annammet Evangeliet, og de Hellige i Almindelighed føle godt og ere nidkjære for Værkets Fremme. Ældsterne J. P. Mortensen og S. Thomsen udtalte deres Beredvillighed til at vedblive at arbejde for Herrens Gjerning, hvorefter Præs. Flygare fremstod og talte til Forsamlingen. Han følte glad ved at mødes med de Hellige i Aarhus, han bragte Hilsen fra de Hellige i Zion, omtalte Indsamlingens Princip, den Modstand,

vi møde, Udsendelsen af Missionærer til Jordens Nationer, hentydede til Abraham og hans Afkom samt Profetier angaaende de sidste Dage.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Efter Sang og Bøn fremstod Præs. Johnson og bød de Hellige velkommen, han udtalte sin Glæde over at se saa Mange af de Hellige tilstede, sagde, at alle Evangeliets Principer ere sande, og at Alt, som strider derimod, er ikke fra Gud. Han oplæste derpaa en statistisk Rapport over Konferencen. Der var 31 Ældster, 11 Præster, 22 Lærere, 3 Diakoner og 399 Medlemmer; i alt 465. Siden sidste Konference var der bleven døbt 45, udelukte 15, døde 7. Der er 1 Unge Mænds Forening, 2 Søndagsskoler og 2 kvindelige Hjælpeforeninger. Der var i Sommerens Løb emigreret 130 Sjæle.

Forstander J. C. Nielsen sagde: Vi læse i Skriften om mange store og herlige Velsignelser, som tildeltes de Hellige i forrige Dage, men det vil ikke gavne os, dersom vi ikke ogsaa nyde de samme Velsignelser nu; han sagde, at Tusinder og atter Tusinder kunne bære Vidnesbyrd om, at Evangeliet i vor Tid bringer samme Velsignelser som fordum; han omtalte Forældres og Børns gjensidige Pligter mod hverandre, formanede de Hellige til Aarvaagenhed og Trofasthed, og alle Ting vilde da tjene dem til Gode.

Forstander J. Hansen sagde, at i over tredive Aar havde han været i Besiddelse af et Vidnesbyrd om Sandheden af dette Evangelium; han hentydede til Profetierne angaaende Tegnene paa Kristi Tilkommelse og bar et kraftigt Vidnesbyrd om dette Værks guddommelige Oprindelse.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Efter at Forsamlingen var aabnet med Sang og Bøn foreslog Præs. Johnson Kirkens Autoriteter til Opholdelse, og alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne. Han følte til at takke Herren for det evige Livs Principer, hvilket han har aabenbaret til de Ringe af Verden, men skjult for de Vise, omtalte hvorledes Israeliterne fordum vandrede i Ørkenen fyrretyve Aar, indtil Alle med Undtagelse af to vare døde, og dette skete formedelst deres Ulydighed. Abrahams Sæd er nu spredt blandt alle Folkeslag, og Tiden er kommen for deres Indsamling. Evangeliets Virkninger ses saa vel i aandelig som i timelig Henseende, og dette Folk vil vokse i Dyd, Retskaffenhed og i Antal, og Kristus vil, naar Tiden kommer, regjere paaa Jorden som vor Konge.

Præs. Flygare beviste Nødvendigheden af at have Guds Aand til at lære os at skjelne mellem Sandhed og Vildfarelse; han sammenlignede Verdens Historie med Profetier, som allerede ere opfyldte, og Ordets Forkyndere i vore Dage med Apostlene i forrige Dage og omtalte den Organisation og de Embedsmænd, som vare nødvendige, samt Myndighed fra Gud til at udføre Ordinantser i hans Navn; han henpegede til Forjættelsen til Abraham angaaende hans Afkom, og at et Rige i Tidernes Fylde skulde oprettes paa Amerikas Fastland; han fremlagde mange gode Lærdomme og raadede de Hellige til at leve i indbyrdes Kjærlighed og holde Guds Bud, saa de kunde have Krav paa hans Forjættelser.

Søndag Aften Kl. 7 fortsattes Mødet.

Ældste S. Thomsen talte om de Omstændigheder, hvorunder han i sin Ungdom annammede Evangeliet, og sagde, at dette vil trods Verdens Modstand rulle fremad. Han bar sit Vid-

nesbyrd om Evangeliets Sandhed og ønskede at vedblive trofast.

Ældste J. P. Mortensen viste, hvorledes Troen forplantes i Mennesket formedelst Prædiken, omtalte Herrens Straffedomme over Jorden i de sidste Dage, sagde, at de, som i ydmyg Bøn søge Herren, ville sikkert finde Sandheden, og udtalte, at denne er alle Tings Gjenoprettelses Tid, og Alt, som har været tabt, maa gjenoprettes.

Præs. Flygare talede om Menneskets Forudtilværelse, om vore første Forældres Overtrædelse i Edens Have og Forløsningens Plan og dens Udførelse; talte om de mange Opfindelser i Verden, hvorved de Helliges Indsamling fremskyndes, han fremlagde Evangeliet i dets Simpelhed og Nødvendighed af Lydighed dertil og advarede de Hellige mod at indblande sig i Politik.

Mandag Morgen Kl. 10.

Et Møde af Præstedømmet blev afholdt og det lokale Præstedømme blev ordnet og Nogle indsat til at fylde Pladser, der vare blevne ledige ved Emigrationen. Mange gode Raad og Lærdomme bleve givne.

Præs. Johnson takkede Præs. Flygare for hans Besøg og gode Lærdomme, samt Sangkoret for deres Sange og Alle, som ved deres Nærværelse og paa andre Maader havde bidraget til at gjøre Konferencen interessant.

Konferencen sluttedes derpaa til ubestemt Tid.

Mandag Eftermiddag Kl. 2 mødte den kvindelige Hjælpeforening. Ældsterne fra Zion og en Dél af det lokale Præstedømme mødte med dem, og de bleve organiserede, eftersom Emigrationen havde gjort dette nødvendigt.

De Hellige ere glade og tilfredse og have haft en Tid tilsammen, som længe vil erindres.

P. Petersen,
Skriver.

H. W. Beecher om „Mormonisme" i Bibelen.

(Fra «Mill. Star».)

En af vor Tids almindeligste Vildfarelser angaaende de Sidste Dages Hellige er den Idé, at de ikke tro paa Bibelen. Dette er med tydelige og klare Beviser bleven bevist at være usandt. Saa tydeligt er det bleven bevist, at de holde første Rang som Bibeltroende, at deres Fjenders Klage nu er, at de tro Bibelen for meget. Det er ikke let at tilfredsstille Folk, som ikke ønske at blive tilfredsstillede, eller at overbevise Saadanne, som have besluttet at være modstridende. Emnet „Mormonisme i den hellige Skrift" har fornylig været behandlet af den berømte amerikanske Theolog H. W. Beecher. I en Tale, omhandlende hvorvidt Bibelen er paavirket af Læren om Evolution eller Racernes Selvudvikling fra lavere til højere Trin, gjorde han følgende Bemærkninger:

„En Bog, som beskriver de forskjellige Trin i Menneskets Udvikling, kan være en af Herren inspireret Bog; men dersom Bibelen er Guds Ord, efter den gamle Theori om direkte Aabenbaring, da er Mormonismen Sandhed, og dette er dens Styrke i Dag. Dens Tilhængere tro det gamle Testamente,

De tro det helt og holdent. Mormonisme kan ikke være forkert, dersom Gud lærte det i sin Bog."

Dette er en meget ærlig Tilstaaelse og indeholder meget. Den betyder enten en Antagelse af det, som er kaldt „Mormonisme", eller en Forkastelse af Bibelen som Guds Ord. Den tilstaar virkelig Mormonismen at være sand, eller nægter, at de jødiske Profeter have været guddommeligt inspirerede. Den sætter tillige de Sidste Dages Hellige, almindelig kaldet „Mormoner", for Verden som sande Forsvarere for den hellige Skrift, som de falskeligen have været beskyldte for at forkaste.

Hr. Beechers Argument bliver altsaa: Bibelen er ikke en Bog, som den moderne Verden kan følge; thi den lærer „Mormonisme", og dersom Folk i denne Tidsalder praktisere, hvad Bibelen lærer, ville de blive „Mormoner", eftersom de oplyste (?) „Kristne" i disse Dage ikke kunne tænke paa en saadan Ydmygelse, ere de nødte til at forkaste den ældgamle Lære om guddommelig Inspiration og betragte Bibelen som blot — „en Beretning om de forskjellige Trin af Menneskeracens Udvikling." Saaledes er Hr. Beechers Theori om Bibel-Inspiration.

„Medens Racen stod paa et lavere Standpunkt, vilde nu og da nogle fra Erfaringer samlede Resultater blive saa almindelige, at en eller anden overordentlig begavet Mand, følende sig paavirket af guddommelig Inspiration, vilde være i Stand til at kundgjøre det som Sandhed."

Dersom dette er sandt, da havde de gamle Profeter — de, som kom med „Herrens Ords Byrde", og Apostlene, som ikke vare tilladte at gaa paa deres Mission for at prædike Evangeliet til al Skabningen, førend de vare iførte med Kraft fra det Høje, og som vare paalagte ikke at prædike Andet end det, Herren havde befalet dem — en aldeles forkert Opfattelse af deres Kaldelse og Herrens Tilkjendegivelser til dem, eller ogsaa vare de skammelige Bedragere.

Den Idé, mange Mennesker have, at Gud, som Hr. Beecher udtrykker sig, sagde til en Mand: „Sid ned og skriv, hvad jeg siger Dig," og at Bibelen blev skreven paa den Maade helt igjennem, kan være en Misforstaaelse om Tingene angaaende hele Bogen og alligevel ikke være aldeles forkert. Dersom Guds hellige Mænd talede, som den Hellig-Aand indgav dem; dersom Herren skrev Budene paa Stentavler og gav dem til Moses for Israel; dersom Gud aabenbarede sin Villie og befalede sine Tjenere at skrive det; dersom de jødiske Profeter virkelig bleve sendte af Herren til Folket; dersom Jesus af Nazareth ikke lærte Noget af sig selv, men alene det, han modtog fra Faderen; dersom Apostlerne bleve vejledte ved Aabenbaring og Profeti og talede „ikke med Visdoms overtalende Ord, men i Aands og Krafts Bevisning;" og dersom den Hellig-Aand er „Talsmanden, Sandhedens Aand, sendt ved Kristus fra Faderen, som skulde ikke tale af sig selv," men aabenbare alle Ting om Faderen og Sønnen, saaledes som det blev ham givet, og at lede ind i al Sandhed, — da er Bibelen som en Optegnelse af Aabenbaringer, Bud og Lærdomme mere end blot et „Register" over Menneskenes Fremadskriden i Ideer og Tanker.

En saadan Theori kan være meget hensigtsmæssig for Saadanne, som ikke ønske at lade sig lede eller regjere af den hellige Skrifts Anordninger, men den vil ikke udholde Prøven af sin egen Fortolkning. Han tilstaar, at „Mormonisme" blev lært og praktiseret af de Mænd, som skreve Bibelens Bøger. Men

hans Paastand er, at deres Bøger ikke ere nogen Rettesnor for os i vor Tid, fordi de blot skreve en Optegnelse af deres egne Erfaringer og Fremskridt. Til samme Tid tilstaar han, at de talede og lærte det, som de formedelst Erfaring og guddommelig Inspiration fandt at være Sandhed. Dersom deres Ideer vare sande den Gang, ere de ogsaa sande i Dag, thi Tiden forandrer ikke Sandheden. Dersom deres Beretninger vare sande, viste Gud sig virkelig for dem og talede med dem, og Engle besøgte og belærte dem. Det er meget tvivlsomt, om Racen den Gang var paa „et lavere Standpunkt"; thi disse Mænd bleve lærte af Herren og havde Samkvem med himmelske Væsener, og det kunde synes for den almindelige Fornuft, at de, som vare skikkede til at omgaas med højere Væsener fra de evige Verdener, vare ikke dem meget underordnede, som leve i Dag, og som ikke nyde saadanne Besøg eller stifte saadanne ophøjede Bekjendtskaber.

Det er sandt, at „Mormonismens" Tilhængere tro det gamle Testamente. Men de tro ikke det gamle Testamente mere end det nye, for det nye er bygget paa det gamle. Det nye Testamente uden det gamle er ufuldstændigt, og i nogle Tilfælde vilde det ene og for sig selv være uforstaaeligt.

Det nye Testamente giver Beviser paa Sandheden af det gamle, indgyder Tro paa dets Lærdomme og stiller dem paa et meget højere Standpunkt end det, hvorpaa Hr. Beechers Theori stiller dem.

Er ikke dette en stor Vending i Theologiens Strøm? De kristne Præster lære deres Tilhængere ikke at antage den hellige Skrift som en Rettesnor for religiøse Lærdomme, og „Mormonerne", som en Gang bleve dadlede, fordi man tænkte, at de ikke troede paa Bibelen, staa nu som dens Forsvarere og vise det saa vel i Gjerning som i Tro trods Modstanderes falske Beskyldninger.

De Sidste Dages Hellige tilbede ikke Bibelen; de sige ikke, at ethvert Ord i Bibelen, som vi nu have den, er givet ved direkte Inspiration fra Herren, ejheller at ethvert Bud givet i forrige Tider er bindende for Menneskeslægten i Dag; de binde ikke sig selv til Ordets døde Bogstav, som blev skrevet for Aarhundreder siden, men de modtage Bibelens Bøger for, hvad disse Bøger gjøre Krav paa at være; de tro, at Herrens almindelige Love, som ere os tilkjendegivne i Bibelen, bør adlydes i enhver Tidsalder og blandt enhver Nation, medens specielle Love og Lærdomme vare bestemte alene for dem, til hvem de bleve aabenbarede; og de vide, at det er Aanden, som giver Lys, Liv og Sandhed, at det er det samme nu som i forrige Dage, at naar Gud aabenbarer Noget til sine Tjenere Profeterne, er det ikke blot en Optegnelse over Menneskehedens Fremadskriden eller en Fremstilling af Menneskers Tanker og Følelser, men Guds levende Ord, som kommer fra Himmelen, bindende for Alle, som høre det, og den, som forkaster dette Ord, forkaster Gud, som gav det, og maa møde Følgerne deraf baade i denne Verden og den tilkommende.

En mærkelig Opdagelse.

„J. W. S.," en Korrespondent til Nashville Daily American, fra Topedo, i Staten Missisippi, skriver under Dato af 4de August d. A.: Da jeg den anden Dag kom til Hamilton i Marian County, Alabama, blev jeg fortalt af paalidelige Mænd om en højst mærkelig og interessant Opdagelse, som en af Egnens Beboere, Hr. J. W. Hadden, havde gjort for faa Dage siden. Medens han var paa Jagt, saa han i nogle Buske en ung snehvid Raa, hvilken han forsøgte at liste sig op til, da han ønskede at fange den. Dyret lod ham komme sig meget nær, hvorpaa det hurtig løb et Stykke fra ham. Dette gjentoges flere Gange, indtil de kom til Skrænten af en Bakke, hvorfra man kunde se udover Buddahatchiefloden, da Dyret pludselig forsvandt over Bakkens Skrænt. Da Hadden naaede Stedet, hvor Dyret sidst var set, og kigede ud over Skrænten, saa han Raaen staa paa en smal Landstrimmel flere Hundrede Fod nedenfor sig, nærved Rødderne af en stor Gran, som Vinden nylig havde revet om. Efter megen Besvær naaede han derned, men Dyret var ingensteds at finde. Ved at se sig omkring, opdagede han et Hul i Klippevæggen, som Granen, førend dens Fald, efter Udseende at dømme maatte have skjult. Dette Hul var rundt og en 3 Fod i Diameter. Nysgjerrig efter at se, hvad Hulen indeholdt, og da han tillige tænkte, at maaske Raaen var søgt derind, tændte han en en Fakkel og gik ind i Hulen og gjorde der en Opdagelse, der ikke alene vil gjøre hans Navn udødeligt og blive en Kilde til umaadelig Rigdom, men tillige blive af ubeskrivelig Værd og Interesse for Videnskabsmænd og Theologer. Paa Hulens Klippegulv laa, udstrakte i fuld Længde, tre forstenede menneskelige Legemer, to Mænd og en Kvinde, en aflang Kasse, lavet i en besynderlig og gammeldags Stil, to Fod lang, atten Tommer bred og seksten Tommer dyb, tillige med mange andre besynderlige, men mindre Gjenstande. Forbauset og tillige forskrækket forlod han Hulen og gik til sit Hjem. Næste Dag gik han tilbage medbringende en Ven og tog de forstenede Legemer og andre Gjenstande fra Hulen. Kassen, der ligeledes var forstenet, blev forsigtig aabnet og fandtes at indeholde en lille Krukke, en stor Rulle Pergament og en Messing Stav.

Spørgsmaalet er nu: Til hvilken Folkerace henhøre disse forstenede Legemer, og hvem har lagt dem i denne Hule? Pergamentsmanuskripterne ere uden Tvivl skrevne i det hebraiske Sprog.

Mange Theorier ere fremsatte angaaende dette Fund, men den mest sandsynlige er, at Legemerne ere af Jøder; at Kassen er den længe forsvundne Pagtens Ark; at Krukken er den, som indeholdt Manna; at Staven er Aarons Stav, og at Pergamentet indeholder Bibelens syv tabte Bøger.

Stedet, hvor denne mærkelige Opdagelse er gjort, besidder en Naturskjønhed, der overgaar al Beskrivelse. Store Klipper rage Hundreder af Fod op i Luften ovenfor, medens langt nedenfor rulle Buddahatchiflodens Vande paa deres Vej til den mexikanske Bugt, gurglende Kysse til den stendækte Bred. Hr. Hadden har med Omhu lagt alle Sagerne i en Kasse og vil uden Ophold rejse til Washington med dem, hvor han vil indlevere dem til det Smithsonian Institute.

Denne Opdagelse siges at være fra en paalidelig Kilde, og de, som tvivle,

kunne erholde videre Oplysning ved at skrive til de følgende Personer: J. E. Hamilton, Amtmand; Major A. H. Gast, Redaktør af Marion County Herald, og Oberst James Pearce, paa hvis Plantage den mærkværdige Opdagelse fandt Sted.

Pulaski Citizen, Tennessee, fra en senere Dato beretter, at en hebraisk Sprogkyndig er i Færd med at oversætte Pergamentets Indhold og er af den Mening, at det var skrevet af en Person ved Navn Moadem, som maaske levede samtidig med eller lidt senere end Moses.

Noget af Oversættelsen lyder saaledes:

„En Del af Jorden skal blive hjemsøgt med Hungersnød og Pestilense, og en anden Del af Jorden skal have Overflødighed, og den Del af Jorden, som er hjemsøgt med Hungersnød og Pest, skal lægges øde og være fuld af Trængsel, og Folkene skulle raabe med høj Røst i deres Nød: „Herre, hav Barmhjærtighed med os!" Et andet Sted peger Oversættelsen paa Tildragelser, der staa i Forbindelse med ovennævnte Profetier, og Plager, som ville rase i Europa. Ordene lyde saaledes: „Og Agerdyrkerens Marker bare overflødigen, men Guds Naade var ikke i Landet, og Herren var vred og foraarsagede, at den øde Del af Jorden gav i Overflod, og den Del, som var frugtbar, var egenkjærlig og nægtede at takke Herren. Og Gud foraarsagede, at Plagen gik over det store Dyb, og Folket døde i stor Mængde, og Landet var øde."

Der er andre Dele af Oversættelsen, som vi have, der peger hen paa nærværende Tids Tildragelser paa en mærkværdig og vidunderlig Maade, men eftersom det vil tage nogen Tid at samle de Steder, der henpege til denne vor Tid, ville vi opsætte med at give dem indtil videre, og vi ville blot sige, at Verdens Ende er forudsagt paa en meget klar og tydelig Maade.

Nyheder.

— Ældsterne A. M. Musser og J. C. Watson bleve den 12te Oktober løsladte af Fængslet, hvor de havde været indespærrede, fordi de opfyldte deres Pligter mod deres Hustruer og nærede faderlig Omhu for deres Børn, eller med andre Ord, for deres religiøse Overbevisnings Skyld. De sige, at Brødrene i Fængslet nyde godt Helbred og ere glade og tilfredse. Broder A. M. Cannon ønskede, at de skulde sige til hans Venner, at der var ikke en gladere Mand i Verden end han. Modet falder ikke saa let paa trofaste Sidste-Dages Hellige. Broder Parley P. Pratt er senere ligeledes bleven løsladt fra Fængslet. (Bikuben.)

— Der er nu Udsigter til, at de Helliges Sag vil blive bragt for Landets højeste Ret, for der at prøve nogle af Dommer Zanes mærkelige Kjendelser. Det er derfor ikke umuligt, at der i Utah kan blive en lignende juridisk Omvæltning, som der var her i Mc. Keans Tid, da alle hans Handlinger bleve erklærede for ugyldige. Det, som er sket en Gang, kan ske igjen; thi mange af Zanes Regler ere ikke mere i Overensstemmelse med Lovene end Mc. Keans.

— To af de Helliges værste Forfølgere i Salt Lake City, Distriktsprokurator

Dickson og hans Medhjælper Varian, have Begge opgivet deres Embeder. Dickson siger, at han har gjort dette Skridt formedelst de mange Ubehageligheder, som Embedet medfører, og tillige venter han at kunne forhøje sine Indkomster som privat Sagfører.

— Den 4de Oktober ødelagde en Cyklone Byen Westwood, 5 danske Mil fra Staden Ny York. Dette er det nærmeste, en Cyklone har været ved den store Stad, og det var med en frygtagtig Interesse, at Folket i Staden læste om, hvorledes Stormen løftede Huse i Vejret, rev Træer op med Rod, fyldte Luften med Stene, Tømmer osv. og Altsammen mindre end tyve engelske Mile borte. Alle en vestlig Cyklones Fænomener vare tilstede. To sorte Skyer, i Form lig Balloner, fore frem med stor Hurtighed og bortreve Alt paa deres Vej. Den første Bygning, der ramtes, var et nyt Skolehus, som havde kostet Byen 5000 Dollars. Det blev knust lig en Æggeskal. Kirken, som var bygget af Tømmer, blev løftet 30 Fod i Luften og faldt paa Siden, en blandet Masse af Tømmer, Brædder osv. Skaden anslaas til 50,000 Dollars.

— Utah Frugt. A. H. Barker i Nord-Ogden har i Aar avlet Færskener, som veje ni Unzer hver og tillige ere meget fine og velsmagende.

Joseph Belknap i Hooperville har avlet nogle ualmindelig store Pærer, af hvilke nogle veje et Pund og fire Unzer hver. De bære Navnet „Flemish Beauty" og er en udmærket Slags, ikke alene formedelst deres Størrelse, men tillige paa Grund af deres Velsmag.

— Det største Æbletræ i de Forenede Stater er at finde i Cheshire, Connecticut. Det er 60 Fod højt, og Kredsen rundt Grenene er 100 Fod. Det bærer aarlig mellem 75 og 100 Tønder Æbler.

— Den største Søskildpadde, som nogensinde er funden ved Ny Englands Kyster, blev for kort Tid siden bragt i Land ved Portland. Uhyret maalte 7 Fod 2 Tommer i Længde og vejede 1000 Pund.

— General Grant brugte at sige, at man kastede de fleste Stene mod det bedste Træ i Haven. Saaledes kaster man ogsaa de fleste Stene mod Utah, der derfor vel maa anses for det bedste Træ i de forenede Staters store Frugthave.

Emigranterne. Ved Telegram erfare vi, at Dampskibet „S. S. Nevada" med de Hellige ombord ankom lykkelig og vel til Ny York den 4de November.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.